

af den kommende kirkelige Forfatning kan allerede øjnes i Horisonten som et attraaværdigt Maal for alle dem, der ønsker, at Folkekirken skal danne en Stat i Staten, noget, som vi Socialdemokrater afgjort maa modsætte os.

Angaaende Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa følgende:

I § 2 i Lovforslaget om Menighedsraad gives der Andenpræster — de Præster, som af Venstres Ordfører i Gaar meget betegnende blev kaldt Straffepræster — Stemmeret i Menighedsraadet i Lighed med de fastansatte Præster. Jeg tror ganske afgjort, at en saadan Begunstigelse, hvis man kan kalde det saa, ikke tilkommer dem; det, at de faar Sæde og Stemmeret — i alt Fald Stemmeret — i Menighedsraadet, vil paa mange Maader give Anledning til megen Uro og Forvirring. Jeg ser derfor ogsaa med Glæde, at et Mindretal i det kirkelige Udvalg har taget Afstand fra denne Bestemmelse. I det hele taget har Lovforslaget om Menighedsraad det til fælles med de gamle Love, at der gives Præsterne, navnlig Præsterne paa Landet, en meget stærk Repræsentation. Præsterne paa Landet vil som Regel faa Stemmeret i flere Menighedsraad. I Tresognspastorater vil de saaledes faa Stemmeret i 3 Menighedsraad, og naar saa dertil kommer de Tilfælde, hvor ved Embedsledighed i et Sogn Nabopræsten bliver konstitueret, saa at han ogsaa skal have Stemmeret dér, vil man se, at Præstens Stemme kan komme til at gaa igen i adskillige Menighedsraad. Jeg tror, der vil være Grund til i det kommende Udvalg at tage hele dette Forhold op til grundig Overvejelse.

I § 2, 1ste Stykke, bestemmes det, at hvis to eller flere Sogne har fælles Menighedsraad, „fastsættes Antallet af Menighedsraadets Medlemmer efter Pastoratets samlede Folketal“, hvorimod Antallet af valgte Medlemmer ellers retter sig efter Antallet af Folkekirkens Medlemmer i Menighedsraadskredsen. Det forekommer mig, at der her er en Uoverensstemmelse, og jeg i alt Fald kan ikke se nogen Grund til denne Ulighed.

Det maa paaskønnes, at den højtærede Kirkeminister har foreslaaet Adgangen for Kirkhedens Medlemmer til at deltage i Valget lettet, men samtidig maa jeg dog ligesom flere andre ærede Medlemmer, der har haft Ordet, beklage, at Ministeren ikke har taget Skridtet fuldt ud og givet fri og uhindret Adgang for alle Folkekirkens Medlemmer. Jeg beklager dette

saa meget mere, som jeg tror, at der ikke vil blive Ro om dette Spørgsmaal, før dette sker. Dertil kommer, at Stemmeretten f. Eks. ved Menighedsmøder jo ogsaa er betinget af, at vedkommende Beboer i Menighedsraads kredsen er optaget paa de kirkelige Valgsteder. Der har fra visse Kredse hævet sig Røster for at faa en Repræsentant for Menighedsraadet ind i Skolekommissionen. Bliver dette Tilfældet, hvad jeg for øvrigt vilde beklage, var det blot en Grund mere, synes jeg, til at gøre Adgangen til Optagelse paa Menighedsraadsvalgstederne saa rummelig og vid som muligt. — Jeg maa maaske i denne Forbindelse nævne, at der var en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Krohn, som forbavtede mig, en Udtalelse om, at man ved Optagelse paa Menighedsraadsvalgstederne mundtlig skulde henvende sig paa et bestemt Sted. Jeg ser ikke, at der i Lovforslaget staar noget om, at denne Henvendelse skal ske paa et bestemt Sted. Jeg tror, det maa være en Fejltagelse, thi hvis det var Tilfældet, vilde det jo indsnævre Adgangen til Optagelse paa de kirkelige Valgsteder ganske betydeligt. Jeg haaber, at det var en Fortalelse af det ærede Medlem.

I § 8, 1ste Stykke, bestemmes det, at Valget skal foretages „i en eller flere af Menighedsraads kredsens Skoler eller andre passende Lokaler“. Jeg vil meget bede den højtærede Kirkeminister om, at Valget kun finder Sted i Skolerne, hvis intet andet passende Lokale findes, thi de mange Valg, der efterhaanden er fremkommet, kan jo uhyre let komme til at lægge alt for stort Beslag paa Skolelokalerne omkring i Landet til Skade for Undervisningen.

I § 14 bestemmes det, at Menighedsraadsmedlemmerne skal underskrive en „Erklæring paa Ære og Samvittighed om at ville udføre det ham betroede Hverv i Troskab mod den danske evangelisk-lutherske Folkekirke, saa at den kan byde gode Vilkaar for den kristne Menigheds Liv og Vækst“. Jeg kommer til at tænke paa et Tilfælde, som indtraf i Fjor i Jylland, idet en Mand, der var valgt til Menighedsraadsmedlem, sagde, da han skulde underskrive Erklæringen, at han vilde underskrive med det Forbehold, at han maatte arbejde for Frikirkens Indførelse, arbejde for at faa Stat og Kirke skilt ad. Ifølge Bladene blev denne Sag indanket til Kirkeministerens Afgørelse, og efter hvad Bladene berettede, gik Afgørelsen ud paa, at saa kunde vedkommende ikke være Medlem af Menighedsraadet. Det vilde meget interessere mig, om Kirkeministeren vilde be-